

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У
БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1.

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета на сједници одржаној 7. септембра 2016. године.

2. САСТАВ КОМИСИЈЕ

Ментор

Душан Иванић, проф. емеритус (Филолошки факултет, Београд)

Ужа научна област: Нова српска књижевност

Датум избора у звање: 1997/2015.

Чланови

др Катарина Томашевић, виши научни сарадник (Музиколошки институт САНУ, Београд)

Ужа научна област: Музикологија

Датум избора у звање: 2015.

др Драгана Вукићевић, редовни професор (Филолошки факултет, Београд)

Ужа научна област: Нова српска књижевност

Датум избора у звање: 2016.

др Данка Лајић-Михајловић, виши научни сарадник (Музиколошки институт САНУ, Београд)

Ужа научна област: Музикологија

Датум избора у звање: 2015.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Наташа (Драго) Марјановић
Датум и место рођења	6. августа 1984, Н. Сад
Наслов магистарске тезе	-
Датум и место одбране маг. тезе	-
Научна област из које је стечено академско звање магистра наука	-

III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

МУЗИКА У СРПСКОЈ ДОКУМЕНТАРНО-УМЕТНИЧКОЈ ПРОЗИ ДРУГЕ ПОЛОВИНЕ XIX
ВЕКА

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

У УВОДУ кандидаткиња је дефинисала тему и описала досадашња истраживања ове области – музике у мемоарској књижевности друге половине 19. вијека; потом је пописала изворе, односно грађу својих истраживања, поставила циљеве, одредила методолошке оквире и дала општу концепцију дисертације (стр. 1-26).

Сљедеће поглавље (МУЗИЧКЕ АКТИВНОСТИ ПОЈЕДИНАЦА И РАД МУЗИЧКИХ ИНСТИТУЦИЈА) рашчлањује се у два дијела: Музички портрети знаменитих личности (Свет

професионалног музицирања и стварања и Свет аматарског музицирања) и Активности музичких ансамбала и рад културних институција (Певачка друштва и инструментални састави; Музички живот позоришта опере). (27-68)

Треће поглавље (ПРАКСА КЛАВИРСКОГ, КАМЕРНОГ, ХОРСКОГ И ОРКЕСТАРСКОГ МУЗИЦИРАЊА) подијељено је на Кућно и салонско музицирање, Музику на баловима, игранкама, беседама, концертима у Хабзбуршкој монархији и у Кнежевини Србији, с обзиром на друштвени статус, јавност/приватност и репертоар, те «друштвене слојеве на балском подијуму», националну идеју, хуманитарне аспекте, кафански живот, европски контекст. (69-131)

У четвртном поглављу, ТРАДИЦИОНАЛНА (СВЕТОВНА) НАРОДНА МУЗИКА, кандидаткиња описује праксу сеоског музицирања и везе световног и црквеног наслеђа, (Песме уз рад, Песме везане за обичаје годишњег и животног циклуса, Сабори и вашари као друштвене и музичке димензије народних весела); посебно обрађује село као мјесто очувања црквено-народне традиције и град као мјесто сусрета култура и музичких традиција; у једном потпоглављу кандидаткиња описује народне свираче (гусларе, гајдаше, тамбураше и «хегедаше») (132-170)

Пето се поглавље (ЦРКВЕНА МУЗИКА) састоји из пет потпоглавља (Знаменити црквени појци и карактеристике појачке праксе на подручју Карловачке и Београдске митрополије, Мелографи, диригенти и композитори заслужни за неговање српске црквене музике, Црквена музика у систему школског образовања, Појање као део кућног васпитања и образовања, Црквена музика у сфери приватног живота. Између спољашњих утисака и личних искустава – духовни доживљаји и приповедање о црквеној музици. (171-210)

У посљедњем поглављу (НИВОИ ДОКУМЕНТАРНОСТИ МЕМОАРСКИХ НАПИСА О МУЗИЦИ) расправља се о поетичким аспектима документарно-умјетничких текстова у којима је писано о музици, музичарима и музичким свечаностима. Кандидаткиња је узела у обзир реторичко-стилске и жанровске оквире ових извора, специфичности односа између документарног и фикционалног, те комплекс ових жанрови на размеђи приватног и јавног, односно као објект културних истраживања. (211-242)

У ЗАКЉУЧКУ су сажети истраживачки резултати. (243-254)

ПОПИС ЛИТЕРАТУРЕ обухвата изворе (41 јединица документарно-умјетничких текстова), нотну грађу (6 јединица), цитирану литературу (244 јединице). (255-280)

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидаткиња је у уводном дијелу дисертације пажљиво одредила изворе својих истраживања (план жанра – документарно-умјетничка проза - и план форми објављивања – књиге, спорадично периодика и архивски извори), сложене аспекте омеђивања периода (вријеме којим се дјело бави и вријеме објављивања), те, не мање сложене, односе између књижевноисторијских периодизација и периодизација развоја српске музике и музичког живота. Даље је утврдила степен истражености овог вида извора у радовима о историји музике у српском друштву друге половине 19. вијека. Утврдила је да су у постојећој литератури ови извори само дјелимично узимани у обзир (стр. 10).

Прелазећи непосредно на изворе, кандидаткиња их укратко вреднује, издвајајући најважнија имена (Јаков Игњатовић, Милица Стојадиновић Српкиња, Павле Софрић, Коста Христић, Лаза Костић, Милан Ђ. Милићевић, Милан Савић, Савка Суботић, Бранислав Нушић...). „У дијахроној перспективи, истражени материјал одсликава динамику и еволуцију облика и видова присуства музике и музичког живота у свим срединама насељеним српским живљем у овом периоду: у Хабзбуршкој монархији, Кнежевини и Краљевини Србији, као и у српским енклавама у другим националним срединама» (19). Што је нарочито важно, у овим изворима је садржано свједочанство о култури свакодневног живота, освијетљено из персонализоване перспективе неких од најистакнутијих личности српске књижевне и културне историје (Ј. Игњатовић, Ј. Костић, В. Ђорђевић, М. Савић, Б. Нушић). Такође, изузетно је увјерљиво предочена полицентричност српске културне (културни модели), књижевне и музичке историје,

аспекти развоја грађанског друштва и његових институција, изградње националног идентитета, односно улоге музике у градњи овог идентитета. Организујући излагање и анализу грађе, кандидаткиња се с правом определијела «према основним тематским целинама о музици (...) у самим мемоарским написима», «уважена су историјска и антрополошка виђења датог периода, посебно она о односима јавног и приватног живота, у оквирима комплексне приче о друштвено-културним односима и разноврсним чиниоцима културно-уметничког живота међу Србима на различитим територијама», закључујући рад разматрањем специфичности односа «између сфера двеју уметности – музике и књижевности».

У поглављу МУЗИЧКЕ АКТИВНОСТИ ПОЈЕДИНАЦА И РАД МУЗИЧКИХ ИНСТИТУЦИЈА кандидаткиња се бави музичким портретима знаменитих личности (професионално музицирање и стварање и аматареско музицирање), активностима музичких ансамбала и културних институција (пјевачка друштва, инструментални састави; позориште опера). Што је од посебног значаја, документарно-књижевна грађа открива «појединости које су у оквирима досадашњих музиколошких истраживања биле непознате» (40). Овим биљешкама, констатује докторанткиња, «писци исказују виђење општег значаја музике у свакодневном, приватном и јавном окружењу и описују сопствене склоности ка уметности». (Обухваћени су радови М. Савића, Л. Костића, Ј. Грчића, Т. Стефановића Виловског и др. о истакнутим музичарима или актерима музичког живота, као што су Морфидис- Нисис, Корнелије Станковић, Исидор Бајић, Тихомир Остојић, Јован Пачу и др.) Књижевници су чланови музичке публике и надахнути музички актери. Значајна су за српску културну историју и сјећања на аматерско музицирање, о чему свједоче Савка Суботић, Милан Савић и др., сјећајући се сусрета са истакнутим личностима књижевности и музике (Бранко Радичевић) или ситуација повезаних са музиком (Симо Матавуљ, кнез Никола Петровић).

У одјелку о пјевачким и инструменталним саставима издваја се став да су њихове активности претходиле стварању и дјеловању Уједињене омладине српске, најзначајнијег српског културног покрета у другој половини 19. вијека, који је око музике и културног уједињења народа окупио књижевнике, политичаре, издаваче, сликаре, музичаре, пјевачка друштва (Панчевачко српско црквено певачко, Београдско певачко друштво, војна музика). Ова су друштва имала изузетну улогу не само у његовању националне музичке традиције, већ и у њеној афирмацији на међународном и дипломатском плану (записи Драсгутина Брзака и Симе Калика; Лазе Костића, Пере Тодоровића и др. описују свечаности са учешћем војне музике). Иако су та друштва промовисала националну идеју и свесловенско умјетничко наслеђе, карактерисао их је висок степен уважавања других националних култура.

Беч, једно од средишта европске културе, имао је изузетну улогу у српској културној историји. Мемоаристи (Тодор Стефановић Вилоски, Милан Савић) свједоче о богатом оперском животу у томе граду и великој улози коју је музика (опера) имала у друштвеном животу. Такође, везано за друга мјеста, српски мемоаристи потврђују велико интересовање за друге музичке средине (Париз, Италија, Сегедин, Пешта) или пак прве покушаје у музичком животу Кнежевине Србије (Коста Христић и др.). У закључку кандидаткиња истиче индикативну потребу писаца за указивањем на ентузијазам појединаца у сфери аматерског музицирања те посредно приказују атмосферу у којој је стварана музичка публика. (82).

Видови кућног музицирања и значај који му је даван у породичном и друштвеном животу такође су забиљежени у сјећањима мемоариста (Милан Ђ. Милићевић, Савка Суботић, Милан Савић, Михаило Полит-Десанчић), гдје су нарочито издвојене поједине бечке и пештанске српске породице (Станковић, Риђички, Стефановић Вилоски) као носиоци умјетничког живота. Готово изузетно дјелује дневник Милице Стојадиновић Српкиње о свом усамљеничком посвећењу гитари. И сјећања на музички живот у Београду потврђују да је био везан за породична окупљања и дружења (код Милићевића, Стојана Новаковић, Милана Кујунџића, Матије Бана). Један аспект овог живота било је салонско музицирање („музичко поље `полујавне приватности`“) и култура салонских окупљања, од двора кнеза Александра Карађорђевића и салона кнеза Михаила до већ европеизираних салона на двору краља Милана и краљице Наталије Обреновић.

Сљедећи круг свједочанстава тиче се музике на баловима, игранкама, бесједама и концертима, у Хабзбуршкој монархији и у Кнежевини/Краљевини Србији. Између мемоарских извора о овом виду забавно-музичког живота ауторка дисертације издваја Јакова Игњатовића, по развијеним, опширним сјећањима и изузетно рашчлањеним класификацијама овог вида друштвеног живота међу угарским Србима (тип балова, тип учесника, начин облачења, понашање у различитим типовима балова, моменат рода и узраста). Поред тога изричито залагање за национализацију музичке праксе повезује Игњатовића с другим савременицима (Ј. Костић, М. Савић). Међу носиоцима сјећања на музичке свечаности истиче се Костић, изузетном осјетљивошћу за лијепо и за квалитет извођења.

У свједочењима о овом виду музичког живота у Кнежевини Србији најважнија је веза са династичким дворовима, уз постепено напуштање османске и укључивање европске традиције. О томе рјечито говоре *Записи Старог Београђанина* Косте Христића, понекад с крајње живописним сликама контрастних појединости или специфичности (одијевање, понашање, репертоар игара и пјесама и сл.), какав је опис, нпр., бала у Ваљеву (113). Такође је уочљиво да се непрестано, већ од првих балова, преплиће домаћа и страна (европска и балканска) музичка традиција, што посебно потврђују извјештаји о репертоару балова (краљица Наталија Обреновић, Албер Мале, француски професор младог краља Александра Обреновића). Једно потпоглавље бави се музичким животом кафана у Србији: посебно се издваја процес европеизације и модернизације, гдје сјећања истакнутих појединаца (Б. Нушић) употпуњују историјска документа.

Поглавље посвећено традиционалној (свјетовној) народној музици садржински је једно од најсложенијих, с обзиром на испреплетене везе између црквене и народне музике, на праксу сеоског музицирања, музику уз рад и уз саборе и вашаре, те градски и сеоски амбијент. У сјећањима Милице Стојадиновић Српкиње, Милана Ћ. Милићевића, Косте Христића живо се предочава мјесто и улога одређене врсте музике у појединим срединама, односно социјалним слојевима (Војводина, село – Србија, село и Београд). Посебно су истакнута сјећања М. С. Српкиње и по одређеним ставовима и по дубоко личном односу према музици и њеној улози у личном животу и у селу. Такође сјећања сликовито предочавају позиције и односе водећих слојева друштва и обичног свијета (кнез и коло око палилулске цркве). Посебно су импресивна сјећања на истицање националног идентитета у иностраним срединама, посредством одјеће и инструмената (у Бечу српски сватови; гајде и гусле).

Прелазећи на црквену музику, кандидаткиња наводи врло информативна и естетски уобличена сјећања на ову сферу музичког живота у Срба, издвајајући знамените црквене појце као примјере великог угледа и значаја, посебно на подручју Карловачке и Београдске митрополије. У мелографима, диригентима и композиторима заслужним за неговање српске црквене музике, те у сјећањима Јована Суботића и Јакова Игњатовића остали су записи о значајним догађајима у које је било укључено црквено појање (Свесловенски конгрес у Прагу, 1848, опело Стевану Шупљикцу); такође дневнички записи М. Ћ. Милићевића и успомене Т. С. Виловског доносе низ непосредних утисака о црквеном појању у Београду и Бечу (прота Рајевски). Допуњујући или конфронтирајући оваква свједочења са историографским истраживањима, кандидаткиња отвара простор за повезивање личних искустава и објективне слике људи и догађаја. Низ извора овог типа (М. Полит Десанчић, Ј. Грчић и др.) свједочи о знаменитим личностима у развоју и популаризацији српске црквене музике као што су Корнелије Станковић, Морфидис-Нисис, Тихомир Остојић, Васа Пушибрк, те о мјесту ове музике у школском образовању, породичном животу и личном доживљају (Милорад П. Шапчанин, Владан Ђорђевић, Милан Савић, Урош Предић и др.).

У поглављу **НИВОИ ДОКУМЕНТАРНОСТИ МЕМОАРСКИХ НАПИСА О МУЗИЦИ** кандидаткиња улази у поетичке аспекте документарно-умјетничких текстова о музици, музичарима и музичким свечаностима, усредсређујући се на специфичност односа између документарног и фикционалног, приватног и јавног. Узима се у обзир степен «документарности мемоарских извора, односно њихове релевантности као извора за историју српске музике», и истовремено успоставља критичка дистанца према њиховој вјеродостојности и поузданости (с обзиром на лични однос према чињеницама и отворене или могуће фикционализације). Такође је

уочен значај периодизацијских одређења, положаја аутора у књижевноисторијским процесима: на текстовима Јакова Игњатовића и других аутора уочавају се везе са романтиком и бидермајером, у оријентацији на национално, самобитно итд., на однос према музици у самообликовању личности (Милица Стојадиновић Српкиња). С друге стране су реалистичке опсервације, поуздани описи догађаја и личности из музичког живота или доживљаја извођења музичких дјела. На крају овог поглавља кандидаткиња своју тему и њене изворе повезује са савременим или савременијим тумачењима текстова и теоријама културе (Барт, Бахтин, Асман).

У ЗАКЉУЧКУ кандидаткиња је истраживачким резултатима дала општији хеуристички и културноисторијски смисао. Везан и за музику и за велик корпус документарно-умјетничких текстова, тај смисао настаје у међудејству различитих сфера умјетности (књижевност – музика) и специфичности културе сјећања.

ПОПИС ЛИТЕРАТУРЕ (41 јединица документарно-умјетничких текстова; нотна грађа - 6 јединица; цитирана литература - 244 јединице) потврђује да је дисертација заснована на широком спектру извора, да је обухваћена обимна литература из области историје музике, књижевне историје, теорије књижевности и културних теорија новог доба.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. (Н. Салај),¹ Кантата „Јован Дамаскин“ Сергеја Тањејева – жанровско и функционално одређење, у: Од Платона до Џона Зорна, Зборник студентских радова, Факултет музичке уметности, Београд 2008, 185–201.
2. (Н. Салај), Како је новосадска штампа видела музички живот града у другој половини 19. века, XVIII столеће, књига VIII, Градови Војводине: прошлост, проблеми, уређење, Завод за културу Војводине, Нови Сад 2010, 147–156.
3. (Н. Салај), Приказ књиге: Енрико Јосиф: *Миленко Живковић*, уред. академик Дејан Деспих, Српска академија наука и уметности, Посебна издања, књ. DCLXVI, Одељење ликовне и музичке уметности, 2009, у: *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, 42, Нови Сад 2010, 160–163.
4. (Н. Салај), Захвална за појање... Љубица Марић, *Каленић*, 2, 2010, 36.
5. „Хамлет“ – мало познато дело Енрика Јосифа – између књижевно-теоријских, филозофских и музиколошких погледа, *Музикологија*, 11, Београд 2011, 251–266.
6. (Н. Салај), „Максимовић, Аксентије“; „Малбашки, Слободан“; „Мандукић, Иса“; „Манојловић, Коста“; „Манојловић-Живковић, Милица“, у: *Српски биографски речник*, књ. V, Матица српска, Нови Сад 2011, стр. 767–768, 795, 828, 841–842, 850.
7. Приказ књиге: Тихомир Остојић: *Православно српско црквено пјеније*, главни и одговорни уредник др Даница Петровић, Матица српска и Музиколошки институт САНУ, Нови Сад – Београд 2010, 380 страна, у: *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, 44, Нови Сад 2011, 210–212.
8. Great chant in the liturgical practice of the Serbian Orthodox Church, Crossroads – Greece as an intercultural pole of music thought and creativity, Abstracts Book, Aristotle University of Thessaloniki, School of Music Studies, 6-10 June 2011, 37; рад објављен у електронском издању: <http://crossroads.mus.auth.gr/proceedings/>
9. „Први изданци *Пробуђеног архива*“, Станојло Рајичић, „Симонида“ и „На Липару“, приказ CD албума, *Задужбина*, март 2012, 9.
10. Из преписке Корнелија Станковића – истраживачки извештај о писмима из Архива Србије, у: *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, 47, Нови Сад 2012, 115 – 126.
11. „Двадесета летња школа црквеног појања Корнелију у спомен“, *Српски књижевни лист*, бр. 1/106, октобар 2012, год. I/X, 4–5.

¹Девојачко презиме Наташе Марјановић.

12. Erhaltene einstimmige Aufzeichnungen des serbischen kirchlichen Volksgesangs aus der Feder des Kornelije Stanković (Сачувани једногласни записи српског народног црквеног појања из пера Корнелија Станковића), Internationale wissenschaftliche Tagung "Theorie und Geschichte der Monodie", Resoumeheft, Wien 2012, 23–24; рад у штампи.
13. Мелогографи српског народног црквеног појања – рукописне ризнице Корнелија Станковића, Бранка Цвејића и Ненада Барачког, Научна конференција „200 година Српске Препарандије у Сентандреји и Сомбору“, Зборник резимеа, Педагошки факултет у Сомбору, Универзитет у Новом Саду, Сомбор 2012, 44–45; рад у штампи.
14. Приповедање о музици и уметности у Мемоарима Јакова Игњатовића, у: *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, 48, Матица српска, Нови Сад 2013, 39–53.
15. „Радост заједничког појања и учења“, *Бачкопаланачки недељник*, 16. 08. 2013.
16. Pisci i pojci XIX veka kao čuvari tradicije srpske crkvene muzike. – Note. – Dostupno i na: <http://www.doiserbia.nb.rs/img/doi/1450-9814/2014/1450-98141416067M.pdf>. – Napomene i bibliografske reference uz tekst. – Apstrakt ; Summary. – Bibliografija: str. 79-81. U: *Muzikologija*. – ISSN 1450-9814. – Br. 16 (2014), str. 67-82.
17. Dušan Kotur: portret kompozitora, pedagoga i muzičkog pisca : pregled rukopisne zaostavštine . – Bibliografija. – Napomene i bibliografske reference uz tekst. – Summary. U: *Zbornik Matice srpske za scenske umetnosti i muziku*. – ISSN 0352-9738. – Br. 52 (2015), str. 185-198.
18. Serbian-russian relations in choral church music of the nineteenth century / Nataša Marjanović. – Bibliografija. – Napomene i bibliografske reference uz tekst. – Summary. U: *Zbornik Matice srpske za scenske umetnosti i muziku*. – ISSN 0352-9738. – Br. 52 (2015), str. 25-39.
19. „Матејић Никола“; „Мелер Фердинанд“; „Миловановић Драга“; „Милосављевић Георгије“; „Марковић Стеван“; „Миланковић Богдан“, у: *Српски биографски речник*, књ. VI, Матица српска, Нови Сад, у штампи.
20. On Music and Art in the Journal "Danica" (1860–1872), *Музикологија*, 14/15, у штампи.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња је на репрезентативној, изузетно богатој грађи анализирано мемоарске слике музичког живота међу Србима у њиховим основним државним констелацијама (Хабзбуршка монархија, Кнежевина/Краљевина Србија, дијелом и Црна Гора), из друге половине 19. вијека. Ове слике је контрапунктирала досадашњим резултатима из историје српског музичког живота и српске културе, сачинила типологију и класификацију облика тога живота и статуса музике у наведеним српским срединама. Овдје је необично богата грађа перонализованих докумената (мемоари, аутобиографије, дневници, путописи и сл.) први пут систематски искоришћена у предочавању једне од најзначајнијих сфера српске културе. Историја музике (музички живот) уочљиво је комплементарна у општим процесима са осталим чиниоцима успостављања националног идентитета српске културе (политичка самосталност, језик, књижевност, школство, позориште, сликарство...). Изузетно захтјеван истраживачки рад, везан грађом за културноисторијски и геополитички различите средине (Хабзбуршка монархија, Кнежевина/Краљевина Србија) и различите контексте (историја књижевности, музике, културе, политике), садржи аналитички разрађен и типолошки разрађен увид у књижевну слику музичких прилика међу Србима током друге половине 19. вијека.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Концепцијски, дисертација је усредсређена на преглед мемоарско-аутобиографске грађе, која до сада није била систематски искоришћена у истраживањима историје српске музике, односно музичког живота у српским срединама друге половине 19. вијека. Изузетно обимни извори рашчлањени су према истакнутим личностима, институцијама, ансамблима, врстама музицирања, те према свјетовној/народној и црквеној музици.

Издавањем дијелова мемоарских (односно жанровски сродних) дјела о музици, музичарима, јавним и приватним манифестацијама, различитим типовима музике и моделима културе кандидаткиња је, укључујући досадашња културноисторијска истраживања ове теме, дала нов, добро документован и аналитички развијен културноисторијски оквир основној теми истраживања.

Конципирана и израђена као мултидисциплинарно истраживање, дисертација Наташе Д. Марјановић МУЗИКА У СРПСКОЈ ДОКУМЕНТАРНО-УМЕТНИЧКОЈ ПРОЗИ ДРУГЕ ПОЛОВИНЕ XIX ВЕКА, садржи поуздан и систематичан увид у одабрану грађу (документарно-умјетнички текстови српске књижевности друге половине 19. вијека), описану и анализирану као извор за историју музике (личности, значај, врсте, институције) и њене улоге у српској култури, посебно с обзиром на аспекте генезе културног јединства (у различитостима) и националног идентитета.

IX ПРЕДЛОГ

На основу свега што је претходно изнесено, с великим задовољством предлажемо Наставно-научном већу Филолошког факултета да докторанткињи, Наташи Д. Марјановић, одобри одбрану докторске дисертације пред комисијом у потписаном саставу.

КОМИСИЈА

др Душан Иванић, проф. емеритус (ментор), Филолошки факултет, Београд

др Катарина Томашевић, виши научни сарадник, Музиколошки институт САНУ, Београд

проф. др Драгана Вукићевић, Филолошки факултет, Београд

др Данка Лајић-Михајловић, виши научни сарадник, Музиколошки институт САНУ, Београд